

Sygn. akt IV P 45/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Lucyna Gurbin
Protokolant:	sekr. sądowy Kinga Maciąg

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2019 roku

sprawy z powództwa **M. C.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - 13 (...) Oddziałowi (...) w G.**

o **odprawę emerytalną**

ORZECZ:

1. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę **10.500 zł** (dziesięć tysięcy pięćset złotych, 00/100) tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04.02.2019 roku do dnia zapłaty.
2. Zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Grudziądzu kwotę **525 zł** (pięćset dwadzieścia pięć złotych, 00/100) tytułem zwrotu opłaty od pozwu.
3. Opłatą od pozwu obciążyć Skarb Państwa.
4. Zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę **2.700 zł** (dwa tysiące siedemset złotych, 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IVP 45/19

UZASADNIENIE

Powód M. C. złożył pozew przeciwko Skarbowi Państwa – 13 (...) Oddziałowi (...) w G. o zapłatę kwoty 10.500 zł tytułem odprawy pieniężnej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. W uzasadnieniu wskazywał, iż był zatrudniony u pozwanego od dnia 04.03.2010 r. do dnia 17.10.2018 r. z przerwami na podstawie umów o pracę podnosząc, że jest obecnie emerytowanym żołnierzem. Powód podawał, że z pozwanym zawsze we wskazanym wyżej okresie łączyły go wyłącznie umowy o pracę.

Mimo wezwań do wypłaty na rzecz powoda należności z tytułu odprawy pieniężnej (liczonej: 6 x wynagrodzenie) do dnia złożenia niniejszego pozwu pozwany odmawiał wypłaty i proponował załatwić powyższe wyłącznie drogą sądową.

Powód powoływał się na treść art. 48 ust. 1 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 r. a także z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r. (...) 1/15, który wprost orzekł, że otrzymanie odprawy emerytalnej przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie wyłącza - na podstawie art. 92(1) § 2 kodeksu pracy prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy. Powód podkreślał, iż żądał wypłaty odprawy pieniężnej w związku z zakończeniem łączącej strony urnowej o pracę i utratą statusu pracownika. Powód podnosił ponadto, iż odprawa otrzymywana przez żołnierza zawodowego z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, a żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem. Idąc dalej otrzymanie odprawy z tytułu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej nie może pozbawiać pracownika przechodzącego na emeryturę uprawnienia do odprawy emerytalnej i bez znaczenia pozostaje tu fakt z jakiego systemu emerytalnego po rozwiązaniu stosunku pracy w/w będzie pobierał emeryturę. Każda z w/w odpraw opiera się na innych podstawach prawnych, a o uprawnieniu do świadczenia decyduje fakt czy zostały spełnione warunki do przyznania tego świadczenia. W przedmiotowej sprawie warunki do wypłaty odprawy emerytalnej z tytułu rozwiązania stosunku pracy w 13 (...) w stosunku do powoda w kontekście przedstawionych przez niego dokumentów i oświadczeń oraz w myśl obowiązujących przepisów prawnych ziściły się.

Mając na uwadze powyższe powód sam oraz za pośrednictwem pełnomocnika wzywał pozwanego do zapłaty, każdorazowo otrzymując negatywną odpowiedź na swoją prośbę. Powód wskazywał, iż w tym samym czasie odchodziły z pracy inne osoby z podobnym stanem faktycznym do powoda i one odprawy otrzymały. Takie działanie pozwanego w ocenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wydał w dniu 6.02.2019r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany w dniu 22.02.2019r. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego dnia 6.02.2019r. i zaskarżył go w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podnosił, iż powód wskazywał, że jest emerytowanym żołnierzem, na potwierdzenie czego załączył decyzję Wojskowego Biura Emerytalnego w B. nr (...) z dnia 08.12.1997 r. o przyznaniu emerytury wojskowej.

Pozwany kwestionował w całości żądanie powoda. Zdaniem pozwanego brak było podstaw faktycznych i prawnych do uznania, że zaistniały przesłanki uzasadniające wypłatę powodowi odprawy pieniężnej z odsetkami.

Zgodnie z postanowieniem art. 48 ust. 1 obowiązującego u pozwanego układu zbiorowego pracy pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości zależnej od okresu pracy (pkt 1-6). W myśl ust. 3 powołanego przepisu przy ustalaniu okresu pracy, o którym mowa w ust. 1 stosuje się odpowiednio postanowienia art. 37 ust. 3 i 4 (...), zgodnie z którymi do okresów pracy uprawniających do odprawy wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz okresy odbywania czynnej służby wojskowej. Zgodnie natomiast z art. 48 ust. 4 (...) pracownik, który otrzymał odprawę nie może ponownie nabyć do niej prawa. Jak wynika z powołanego art. 48 ust.1 (...) podstawą nabycia prawa do odprawy jest: 1) spełnienie warunków uprawniających do emerytury lub renty, 2) ustanie stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę.

Z przedłożonej decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego wynika, że powód posiada 22 lata wysługi wojskowej. Uprawnienie do emerytury wojskowej powód nabył w dniu 01 listopada 1997 r. Z załączonych świadectw pracy wynika, że po uzyskaniu uprawnień emerytalnych powód był zatrudniony jako pracownik w jednostkach wojskowych w okresie od 16.08.2006 r. do 04.03.2010 r., od 07.06.2010 r. do 15.07.2011 r. oraz u pozwanego od 18.07.2011 r. do 17.10.2018 r.

Według powołanego przepisu wynika, że przesłanką nabycia odprawy jest ustanie stosunku pracy i przejście na emeryturę. Powód nie przedłożył żadnych dowodów potwierdzających fakt, że z powodu ustania łączącego strony stosunku pracy utracił status pracownika i stał się wyłącznie emerytem. Zdaniem pozwanego ewentualna okoliczność

kontynuowania przez powoda aktywności zawodowej wyłącza prawo do otrzymania odprawy, gdyż wówczas nie dochodzi do „przejścia na emeryturę lub rentę”. Tym samym powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż - wbrew twierdzeniom powoda - warunki do wypłaty odprawy nie zostały przez powoda udowodnione. Pozwany podnosił nadto, że okoliczność spełnienia przez powoda warunków do emerytury wojskowej jest nie wystarczająca do żądania odprawy na podstawie art. 48 ust. 1 (...). Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 31 maja 1989 r.(III PZP 52/88) wskazał, iż „warunek przejścia na emeryturę nie zostaje spełniony, gdy następuje samo zaprzestanie pracy w urzędzie państwowymi i z faktem tym nie wiążą się żadne skutki prawne w sferze zaopatrzenia emerytalnego. Dlatego też urzędnik państwowy, były żołnierz zawodowy, z chwilą zaprzestania pracy, nawet po wieloletnim zatrudnieniu w urzędzie państwowym nie nabędzie prawa do odprawy emerytalnej, jeżeli z zakończeniem pracy w urzędzie nie łączy nabycie świadczeń emerytalno-rentowych”. Rozstrzygając tę kwestię Sąd Najwyższy w odpowiedzi na zapytanie prawne wyraźnie wskazał, że: „Urzędnik taki z chwilą zaprzestania pracy nie przechodzi z urzędu państwowego na emeryturę, lecz jedynie - nie będąc już pracownikiem powraca do statusu emeryta wojskowego. W sferze jego uprawnień emerytalnych nie nastąpi jakakolwiek zmiana wynikająca z zatrudnienia w urzędzie państwowym. Skoro więc urzędnik państwowy przez cały okres zatrudnienia w urzędzie pobiera emeryturę wojskową, to z chwilą zaprzestania pracy w urzędzie nie nabędzie prawa do odprawy, w sytuacji, gdy będzie nadal pobierał przysługujące mu świadczenia z tytułu wojskowej służby zawodowej”. Sąd Najwyższy w powołanej uchwale wyjaśnił, że „przejście z urzędu państwowego na emeryturę oznacza nie tylko zaprzestanie pracy, lecz także nabycie właśnie z tytułu zatrudnienia w urzędzie państwowym - prawa do emerytury. W konsekwencji warunek przejścia z urzędu państwowego na emeryturę zostanie spełniony jedynie wówczas, gdy urzędnik przejdzie na emeryturę lub rentę inwalidzką na podstawie przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin”. Tym samym jeśli pracownik po ustaniu stosunku pracy nie pobiera emerytury lub renty inwalidzkiej z systemu powszechnego (Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) nie nabywa prawa do odprawy pieniężnej na podstawie art. 48 (...). Powód nie powołał żadnego dowodu na potwierdzenie, że nabył prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej z systemu powszechnego. Tym samym - w ocenie pozwanego - nie spełnia on przesłanek do wypłaty odprawy emerytalnej, w tym przesłanki istnienia związku pomiędzy ustaniem stosunku pracy, a przejściem na emeryturę.

Pozwany podnosił nadto, że zgodnie z art. 48 ust. 4 (...) pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa. Z twierdzeń powoda wynika, że z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej otrzymał odprawę. Skoro powód otrzymał odprawę w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej, to - zdaniem pozwanego - nie może ponownie nabyć do niej prawa. W orzecznictwie wskazuje się, że odprawa otrzymana w związku z odejściem ze służby wojskowej ma charakter „gratyfikacji za odbytą służbę” (tak wyrok SN z dnia 09.12.2015 r., I PK 1/15). Na podobny charakter z kolei odprawy emerytalnej wskazał Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 28.06.2017 r. (III PZP 1/17). Stwierdził, że odprawa emerytalna ma przede wszystkim charakter „powszechny, quasi socjalny, jest świadczeniem kompensacyjnym, mającym na celu zmniejszenie niedogodności dla pracownika związanych z zakończeniem zatrudnienia i przejściem na emeryturę, zawierającym jednak w sobie pewne elementy gratyfikacji za dotychczas wykonywaną pracę”. Sąd podkreślił, że odprawa emerytalna „mimo że jest świadczeniem powszechnym, to jednak stanowi określoną gratyfikację, przede wszystkim za staż pracy”. Takie elementy posiada również odprawa z tytułu zakończenia służby wojskowej, na wysokość której wpływ ma także długość pełnionej służby. W świetle powyższego - zdaniem pozwanego - powód, otrzymawszy odprawę w związku z zakończeniem czynnej służby wojskowej nie może ponownie nabyć prawa do odprawy pieniężnej, stosownie do art. 48 ust. 4 (...). Powód otrzymał bowiem odprawę pieniężną, o charakterze zbliżonym do odprawy, o której mowa w art. 48 ust. 1 (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód uzyskał uprawnienia emerytalne decyzją z dnia 8.12.1997 r. z ustaleniem prawa do emerytury od dnia 1.11.1997r. Łącznie powód pełnił służbę zawodową wojskową przez 22 lata.

(dowód: ksero decyzji k. 13-14)

Od dnia 16.08.2006r. do 21.09.2006r., 22.09.2006r. do 4.03.2010r., 7.06.2010r. do 31.12.2010r., 1.01.2011r. do 15.07.2011r. powód był zatrudniony w jednostce wojskowej (...) następnie od 18.07.2011r. do 17.10.2018r. powód

zatrudniony był u pozwanego. Powód zasadniczo pracował u tego samego pracodawcy (...) uległa przekształceniu w 13 (...) tj. pozwanego).

(dowód: zeznania powoda k. 84v, świadectwa pracy k. 17, 19-20)

U pozwanego obowiązuje Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej. Art.48 ust.1 ww. układu stanowił, że pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna, której wysokość jest zależna od stażu pracy. Odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia przysługiwała po 35 latach pracy.

(dowód: wyciąg z układu zbiorowego k. 35-63)

Powód w czasie zatrudnienia u pozwanego pobierał emeryturę wojskową. Pobieranie emerytury wojskowej powód kontynuował po ustaniu zatrudnienia u pozwanego (okoliczności niesporne).

Pismami z dnia 15.10.2018 roku i 20.12.2018 roku powód zwrócił się do pozwanego o wypłatę odprawy emerytalnej. Pozwany pismem z dnia 05.11.2018 roku odmówił wypłaty powodowi odprawy pieniężnej wobec braku podstaw prawnych.

(dowód: pismo pozwanego z dnia. 20.12.2018 roku- k.8)

Powód był zgłoszony do ZUS przez pozwanego.

(dowód : pismo ZUS z dnia 17.04.2019r. i 20.05.2019r.)

Powód otrzymał odprawę po zakończeniu służby zawodowej wojskowej.

(dowód : pismo k. 73-74)

Sąd zważył co następuje :

Ustalony stan faktyczny wynikał z dokumentów: Ponadzakładowego Układu zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych. – k. 35-63, pisma ZUS z dnia 17.04.2019 r i 20.05.2019r., świadectw pracy, zeznań świadka M. P. (k.84), zeznań powoda. Zarówno dokumentom jak i zeznaniom świadka i powoda Sąd dał w pełni wiarę.

Powód dochodził odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ kodeksu pracy oraz w oparciu o przepis art.48 ust.1 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej. Zgodnie z art. 48 ust.1 Układu Zbiorowego pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości zależnej od stażu pracy. Do okresu pracy uprawniającego do odprawy wliczeniu podlegały wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia, a także okresy odbywania czynnej służby wojskowej, służby w organach bezpieczeństwa publicznego oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegały wliczeniu do okresu pracy, od którego zależały uprawnienia pracownicze. Staż pracy powoda obliczony w ww. sposób wynosił ponad 35 lat, co dawało prawo do maksymalnej odprawy, w wysokości 6 miesięcznego wynagrodzenia. (art.48ust.3 w zw. z art.37ust.3 i 4 układu).

Powód przed zatrudnieniem u pozwanego otrzymał odprawę w związku ze zwolnieniem ze służby, przewidzianą w art. 75 ust.1 pkt 7 ustawy z dnia 30 czerwca 1970r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

W tym miejscu należy odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09 grudnia 2015 roku (I PK 1/15). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż „ (1) żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.) w związku z art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 693 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2004 r., nie jest świadczeniem

ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92[1] § 1 KP. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza - na podstawie art. 92⁽¹⁾ § 2 KP - prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika. Otrzymanie przez żołnierza zawodowego zwolnionego ze służby wojskowej odprawy przewidzianej w art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (t.j. Dz.U. z 2012 r. Nr 76, poz. 693 ze zm.) w związku z art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.), nie pozbawia go prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi w związku z przejściem na emeryturę (art. 92⁽¹⁾ KP)". W uzasadnieniu cytowanego wyroku podano dodatkowo, iż „z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75-79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) - art. 17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy, a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Trudno również przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmieniała swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywał uprawnienia emerytalne i z nich korzystał.”

Powołany pogląd powtarza w zasadzie wcześniejszą tezę, wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1989 roku (III PZP 52/88) zgodnie z którą urzędnikowi państwowemu przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) przysługuje jednorazowa odprawa przewidziana w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214 ze zm.) także wtedy, gdy przed podjęciem pracy w urzędzie państwowym otrzymał odprawę z tytułu zwolnienia z wojskowej służby zawodowej (OSNC 1989/12/190). Sąd Najwyższy już wtedy, słusznie zwrócił uwagę na odmienny charakter i cel jakiego służy odprawa emerytalna i odprawa w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej.

Należy ostatecznie stwierdzić, iż odprawa przyznawana w związku z zakończeniem służby wojskowej (nawet jeżeli jej zakończenie wiązało się z nabyciem uprawnień emerytalnych), nie jest w istocie odprawą emerytalną tożsamą z przewidzianą w art. 92[1] § 1 KP. W związku z tym, powód mógł nabyć prawo do odprawy emerytalnej przy spełnieniu przesłanek przewidzianych w art. 92¹ § 1 kp.

Przeszkodą do nabycia odprawy emerytalnej nie mogło być to, że powód po zakończeniu zatrudnienia u pozwanego nadal pobierał emeryturę wojskową, nie zaś emeryturę z powszechnego systemu ubezpieczeń. Uzasadniając uchwałę z 31 maja 1989 r. (III PZP 52/88) Sąd Najwyższy istotnie stwierdził, że „warunek przejścia z urzędu państwowego na emeryturę lub rentę inwalidzką zostanie spełniony jedynie wówczas, gdy urzędnik państwowy przejdzie na emeryturę lub rentę inwalidzką na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.)”. Zważyć jednak trzeba, że Sąd Najwyższy w przywołanej uchwale nie zajmował się bezpośrednio tą kwestią, a przytoczony pogląd został wyrażony niejako przy okazji. W późniejszym orzecznictwie (wyrok z 11 października 2007r. III PK 40/07, wyrok z 4 grudnia 2013r. II UK 223/13) Sąd Najwyższy zdecydowanie nie podzielił zapatrywania wyrażonego w uchwale z 31 maja 1989r. Zgodzić należy się z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015r. I PK 1/15, że art.92⁽¹⁾§1kp nie uzależnia prawa do odprawy od przejścia na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jak czynił to wprost art. 39 kp w brzmieniu obowiązującym przed 1 czerwca 2004 r., a zaprezentowana przez pozwanego wykładnia prowadziłaby do pozbawienia prawa do odprawy emerytalnej zarówno pracownika, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę co prawda przewidzianą w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), jednak przysługującą z odrębnego Funduszu Emerytur Pomostowych (art. 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych; t.j.

Dz.U. z 2015 r. poz. 965 ze zm.), jak i pracownika, który w sytuacji zbiegu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury

Przeszkodą w nabyciu prawa do odprawy emerytalnej nie mogło być także to, że powód w trakcie trwania stosunku pracy miał już nabyte uprawnienia emerytalne i w związku z tym po zakończeniu pracy nie stał się emerytem uprawnionym do odprawy. W tym zakresie należy wskazać na ugruntowane, odmienne stanowisko judykatury. Przykładowo, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 listopada 2012 roku (III APa 12/12) słusznie wskazano „ Decydujące znaczenie dla nabycia prawa do odprawy emerytalnej ma zatem przejście na emeryturę połączone z definitywnym ustaniem stosunku pracy, czyli zmiana pracowniczego statusu prawnego na status emeryta przez pracownika, który w związku z ustaniem stosunku pracy korzysta z uzyskanych uprawnień emerytalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2010 r. sygn. akt II PK 239/09 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2000 r., sygn. akt I PKN 700/99, OSNAPiUS 2001 Nr 15, poz. 486)

Zauważyć należy także, że powołany przepis art. 92¹ kp nie wyklucza istnienia przedmiotowego związku w przypadkach, w których nabycie uprawnień emerytalnych lub rentowych poprzedza ustanie stosunku pracy. Ani bowiem nabycie przez pracownika prawa do emerytury, ani przyznanie świadczenia czy jego wypłata nie stanowią zdarzeń powodujących ustanie zatrudnienia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007 r. sygn. akt III PK 40/07 LEX nr 338805). Nabycie zatem uprawnień emerytalnych nie tylko może następować po dacie ustania stosunku pracy ale także może je poprzedzać. Pracownik pobierający emeryturę w czasie nieprzerwanie trwającego stosunku pracy przechodzi więc na emeryturę dopiero po ustaniu tego zatrudnienia. Zauważyć w tym miejscu należy, że status emeryta nie dyskwalifikuje z prawa do podjęcia ponownego zatrudnienia u tego samego, czy też innego pracodawcy. Zatem okoliczność ta nie może pozbawiać prawa do odprawy emerytalnej.

W ocenie Sądu taka sytuacja miała miejsce w niniejszym postępowaniu. To, że powód przed nawiązaniem stosunku pracy nabył uprawnienia emerytalne nie oznacza, że wykluczone jest jego prawo do odprawy emerytalnej w związku z zakończeniem stosunku pracy i nabyciem statusu emeryta. Spełnione zostały zatem przesłanki z art. 92¹ § 1 kodeksu pracy, które przewidują kiedy pracownikowi przysługuje prawo do odprawy emerytalnej, a także z art.48ust.1 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Strefy Budżetowej obowiązującego u pracodawcy. Reasumując, stanowisko strony powodowej należało uznać za słuszne i uzasadniające dochodzone roszczenie. W związku z powyższym, na podstawie art. 92¹ §1 kodeksu pracy z dnia 26 czerwca 1974 roku w zw. z art.48 ust.1 Układu orzeczono jak w punkcie 1 wyroku zasądzając odprawę, stanowiącą równowartość 6 miesięcznego wynagrodzenia.

Sąd stosownie do art. 505 § 1 kpc. uznał, że nakaz zapłaty z dnia 6.02.2019r. wydany w postępowaniu upominawczym utracił moc.

Odsetki ustawowe zasądzono zgodnie z żądaniem od dnia wniesienia pozwu - 4.02.2019 roku.

O kosztach procesu orzeczono w ten sposób, iż Sąd uznał, iż pozwany jest Jednostką Skarbu Państwa i zastosował art. 94 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. (Dz. U 2018 poz.300). O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265) § 9.1 pkt. 2 w związku z § 2 pkt. 5.